Zaharia - comentarii J. N. Darby

Introducere - Zaharia

Zaharia se ocupa cu imperiul naţiunilor mai mult decât ceilalţi doi profeţi de după captivitate, de acea împărăţie sub al cărei jug erau iudeii, şi de aşezarea, în perfecţiune, a sistemului glorios care trebuie să însoţească prezenţa lui Mesia. Pe de altă parte, el ne prezintă respingerea lui Mesia de către acea rămăşiţă întoarsă din captivitate, şi apoi starea nenorocită şi de necredinţă în care urma să fie lăsat poporul, stare care prin care poporul avea să fie caracterizat în mod public, şi, în ultimul rând, ultimele atacuri ale vrăjmaşilor lui Yahve împotriva lui Israel, în special cele împotriva Ierusalimului. Profetul anunţă nimicirea acelor vrăjmaşi prin judecata lui Dumnezeu, ca şi gloria şi sfinţenia poporului, care avea să fie urmarea eliberării lor prin intervenţia braţului lui Yahve, care, de atunci încolo va fi glorificat şi va judeca tot pământul. Este istoria completă a lui Israel şi a naţiunilor în relaţiile lor cu Yahve, de la captivitate până la sfârşit, în măsura în care acea istorie se leagă de Ierusalim, de a cărui restaurare se ocupă în mod special profetul, pentru că, dacă dominanta profeţiei lui Hagai este casa, Ierusalimul este punctul de plecare al profeţiei lui Zaharia, deşi, pe parcursul profeţiei, templul şi, chiar mai mult, Mesia, vin în prim-planul tabloului.

Profeţiile lui Zaharia au aproximativ aceeaşi dată cu cele ale lui Hagai şi, la Zaharia, sunt două profeţii înafara celei introductive, pe când la Hagai sunt patru profeţii. Prima profeţie a lui Zaharia este cu o lună sau două luni anterioară ultimelor două profeţii ale lui Hagai, care au fost rostite în aceeaşi zi. Iar la data celei de-a doua profeţii a lui Zaharia (cap. 7), construcţia templului nu se încheiase încă, dar era destul de avansată pentru ca acesta să poată fi loc de închinare şi casă chiar dacă încă nu avusese loc consacrarea lui.

Duhul lui Dumnezeu începe cu un îndemn întemeiat pe dovezile pe care le dădea istoria poporului cu privire la modul în care ei primiseră cuvintele profeţilor. Lucrurile care îi displăceau lui Yahve, cu privire la care profeţii avertizaseră deja poporul, ajunseseră să dea roade, dar acum Dumnezeu lua cunoştinţă de purtarea naţiunilor cărora El le încredinţase puterea, şi care, fiind lăsate în tihnă, nu-şi făceau nici un fel de probleme în legătură cu ruina poporului lui Dumnezeu.

Dar Yahve se interesează de poporul său, este indignat împotriva naţiunilor care sunt în pace şi este mişcat de o mare gelozie pentru Ierusalim, drept care El se întoarce spre Ierusalim cu îndurare, iar poporul său va avea parte de prosperitate şi abundenţă. Aici putem remarca faptul că judecata Babilonului, deja fapt împlinit, era în principiu judecata executată împotriva asupritorului dintre naţiuni, împotriva căpeteniei acelei împărăţii - a statuii, iar promisiunea binecuvântărilor se extinde la lucrurile de care va avea parte Ierusalimul după judecata finală a asupritorului.

Înaintea Duhului erau fi trei împărăţii; lumea era în pace sub autoritatea celei de-a doua din cele patru, sau a primei din cele trei. Calul este în general simbolul energiei divine în guvernarea pe pământ. La fel şi aici, în împărăţiile care se succed celei a lui Nebucadneţar. Înafara celui dintre mirţi mai sunt încă trei, dar aceştia mi se pare că ar avea mai curând caracterul de duhuri care administrează în mod providenţial aceste împărăţii şi nu cel al unor împărăţii în sine. Primul cal dintre cei trei are aceeaşi culoare ca acela al omului dintre mirţi - probabil deoarece Cirus şi Perşii eliberaseră şi favorizaseră poporul lui Dumnezeu, aşa cum va face Domnul Isus Însuşi în puterea Lui ce amare.

Aceasta este deci semnificaţia acestei prime părţi a profeţiei. În primul rând judecata deja executată asupra lui Israel arată virtuţile cuvântului lui Yahve, şi apoi Dumnezeu revenind la Ierusalim în mângâiere şi bunătate, mişcat de gelozia pentru această cetate şi indignat împotriva naţiunilor care erau în pace când Ierusalimul era în ruină.

Viziunea judecă toată lucrarea împărăţiilor naţiunilor şi arată că totul era supus guvernării providenţiale a lui Dumnezeu, care se ocupă de toate pentru a favoriza pe poporul său, şi care, privind până la sfârşitul acelui timp al naţiunilor, vesteşte prosperitatea şi binecuvântarea cetăţii alese. Remarcaţi că, până atunci, Iuda a avut parte de o restaurare provizorie a privilegiilor sale legate de închinare, pentru a avea o poziţie din care să-L poată primi pe Mesia pentru împlinirea planurilor lui Dumnezeu.

Viziunea de la sfârşitul capitolului cuprinde ansamblul împărăţiilor care vor fi în relaţie cu Iuda şi cu Ierusalimul şi care îl vor asupri până la eliberarea finală. Coarnele sunt simboluri ale puterii, iar fierarii* sunt instrumentele folosite de Dumnezeu pentru a zdrobi acele coarne. Fără a intra în detalii, vom remarca faptul că, în versetul 19, Israel este privit ca o parte a unui ansamblu, după cum mi se pare. Ninive trecuse sub jugul Babilonului, iar Israel era subjugat cum fusese şi sub alte imperii, toate acestea fiind privite ca un ansamblu.

Restaurarea Ierusalimului este zugrăvită în capitolul al doilea într-un mod remarcabil, care pune în lumină legătura, deja arătată, dintre întoarcerea din captivitatea din Babilor, prin intermediul lui cirus, slujitorul, omul drept venit din orient, şi eliberarea dată prin manifestarea lui Mesia. Întâi este anunţată restaurarea deplină şi totală a Ierusalimului, Yahve Însuşi fiind Cel care asigură prosperitatea şi pacea locuitorilor Ierusalimului, El Însuşi fiind gloria lor şi locuind acolo. Este atunci uşor de înţeles cât de încurajatoare pentru acei locuitori sunt o asemenea promisiune şi un asemenea interes din partea lui Yahve pentru Ierusalim, chiar dacă împlinirea promisiunii nu avea loc în acel timp.

Yahve cheamă poporul şi îl invită să părăsească ţinutul din Nord, expresie folosită pentru a desemna Caldeea, pentru că fusese risipită în cele patru vânturi. Captivitatea în Babilon era adevărata sentinţă de Lo-Ami, iar reîntoarcerea lor, după ce Babilonul fusese judecat, vestea o eliberare şi mai mare, eliberarea de ceea ce va reprezenta Babilonul în zilele din urmă. Sionul este eliberat din captivitatea în Babilon. Dacă eliberarea a avut loc într-o oarecare măsură prin intermediul lui Cirus, aceea nu a fost însă împlinirea deplină a planurilor lui Dumnezeu, pentru că poporul era în continuare supus imaginii şi legii naţiunilor, cum este şi acum. În special, iudeii vor fi subjugaţi de ceea ce poartă caracterul Babilonului şi vor fi eliberaţi, dar aceasta va fi atunci când Yahve Se va arăta într-o glorie care nu va admite nici un fel de opoziţie faţă de voia Lui. După glorie, el va trimite la naţiunile care l-au jefuit pe Israel. Se va arăta gloria lui Yahve şi vrăjmaşii vor fi judecaţi, pentru că acela care se atinge de Israel, preaiubitul lui Yahve, atrage asupra sa judecata care va lovi ceea ce are el cel mai scump. Judecata naţiunilor legitimează cuvântul pe care Dumnezeu i-l adresează lui Israel, poporul său.

Fiica Sionului va cânta de bucurie pentru că Yahve va veni să locuiască în mijlocul ei. Mai multe naţiuni vor veni şi se vor alătura lui Yahve în acea zi, ele vor deveni poporul Lui şi El va locui în mijlocul lui Israel. Atunci cuvântul profetic, a cărui împlinire a fost atât de mult timp suspendată încât va părea a fi fost un vis de noapte, se va legitima pentru Israel prin împlinirea completă. Yahve va moşteni Iuda ca parte a Lui în Ţara Sfântă şi va alege Ierusalimul. Ce epocă solemnă! Orice carne va trebui să tacă pentru că Yahve se va ridica din locul sfinţeniei Sale pentru a împlini buna plăcere a voiei Sale.

Vedem că, oricât de mare va fi fost încurajarea pentru iudeii din acele zile, Duhul merge mai departe, la sfârşitul veacului, la manifestarea gloriei lui Yahve, la binecuvântarea Ierusalimului şi a întregului pământ. Întoarcerea din Babilon, care este un fapt istoric împlinit, rămâne totuşi în viitor ca adevărata eliberare a Sionului. Orice carne va trebui să recunoască armata lui Yahve. Sunt judecăţi care vor veni după glorie.

Dar pentru ca Ierusalimul (centrul căilor lui Dumnezeu) să fie astfel restabilit în binecuvântare, era necesar ceva mai mult decât simpla exercitare a puterii lui Dumnezeu. Poporul era vinovat şi întinat. Şi atunci cum ar fi putut el să stea în prezenţa lui Dumnezeu şi să fie înveşmântat în glorie? Şi totuşi ei trebuie să fie în prezenţa lui Dumnezeu pentru a putea fi binecuvântaţi: aceasta este istoria oricărui păcătos. Aceasta este problema importantă care este care este rezolvată în capitolul 3. Iosua, marele preot, care reprezintă poporul (aici nu este vorba despre mijlocire, ci de responsabilitate), era înaintea lui Yahve, înaintea “Îngerului lui Yahve”, adică înaintea lui Dumnezeu aşa cum se manifestă El de la plecarea din Horeb. Satan, adversarul binecuvântării poporului lui Dumnezeu, era acolo pentru ca să i se împotrivească. Cum să-i răspundă?

Iosua nu-i putea răspunde pentru că era îmbrăcat în haine murdare. Yahve Însuşi apără cauza poporului său, aşa cum a făcut în situaţia cu Balaam, şi S-a folosit de autoritatea divină împotriva adversarului. Yahve a ales Ierusalimul şi a scos pe poporul său ca pe un tăciune din foc, iar Satan voia să-l arunce din nou în foc! Yahve dorea să-i salveze, să-i elibereze de sub orice vinovăţie şi întinare. Şi totuşi întinarea era un fapt şi era ceva insuportabil pentru Dumnezeu. Dar Dumnezeu, lucrând în har, trebuie să înlăture păcatul dinaintea ochilor săi deoarece păcatul este insuportabil, dar nu să-l înlăture pe păcătos. El face pune capăt prezenţei păcatului înaintea lui, îl înlătură, şi, îmbrăcându-l pe Iosua în haine noi (lucrarea perfecţiunii lui Dumnezeu), îl face preot în prezenţa Lui. Aceasta este poziţia pe care o va avea Israel: îndreptăţit înaintea lui Dumnezeu şi angajat în slujbă, fiind un popor de preoţi, înveşmântat cu dreptatea pe care Dumnezeu le-a dat-o. Prin aceasta anticipăm această poziţie într-un mod mult mai înalt şi ceresc.

Versetul 7 îl aşează pe Iosus în poziţia de reprezentant al poporului, care are o responsabilitate prezentă: dacă va fi credincios, va avea un loc în prezenţa lui Dumnezeu. Versetul 8 îl tratează ca imagine a lui Hristos, care are un popor de preoţi asociat cu El în binecuvântare, aşa cum se va împlini în zilele din urmă. Piatra de temelie pusă înaintea ochilor lui Iosua era doar o imagine slabă a adevăratei pietre, temelie de neclintit pentru toată binecuvântarea lui Israel şi pentru toată guvernarea lui Dumnezeu pe pământ. Yahve Însuşi îi conferă adevăratul caracter: aceea va reprezenta gândurile lui Yahve în guvernarea Lui; ea va avea, sau, mai curând, va fi, pecetea lui Dumnezeu, iar nelegiuirea de pe pământ va fi complet înlăturată prin lucrarea lui Dumnezeu, în mod absolut, eficace şi pozitiv. Acea piatra va avea şi înţelegerea perfectă a lui Dumnezeu: va avea şapte ochi.

Cu privire la această expresie mai adaug câteva cuvinte. În 2. Cron 16 vedem ochii lui Yahve prezentaţi ca străbătând întregul pământ pentru ca să lucreze cu putere în favoarea celui cu inima integră înaintea Lui. Aceasta este fidelitatea lui Dumnezeu arătată prin aceea că ia cunoştinţă de toate în căile guvernării Sale. Aici ochii Lui sunt în piatra puse în Sion pentru că acolo este sediul acestei guvernări care vede toate lucrurile pretutindeni. În versetul 10 din capitolul următor, aceşti ochi, care văd totul şi străbat pământul, se bucură văzând firul cu plumb în mâna lui Zorobabel, adică încheierea completă a zidirii locuinţei lui Yahve. În acest caz, acei ochi nu sunt prezentaţi ca fiind aşezaţi la sediul guvernării pe pământ, ci în caracterul lor de clarviziune universală şi activă şi în activitatea providenţială, ei neodihnindu-se până ce lucrarea lui Yahve faţă de Ierusalim nu este împlinită: atunci ei se vor bucura. Inteligenţa activă a Providenţei îşi va găsi plăcerea în voia lui Dumnezeu, care nu se poate să nu se împlinească. Aceiaşi ochi îi vedem (Apocalipsa 5) la Mielul înălţat la dreapta lui Dumnezeu, care în curând va lua în stăpânire pământul ca moştenire a Lui. Aceştia sunt cele şapte duhuri ale lui Dumnezeu trimise pe tot pământul, pentru că guvernarea este încredinţată Mielului deşi El încă nu o exercită pe pământul pe care îl va lua în stăpânire.

Revin la capitolul nostru. Atunci când sediul guvernării perfecte a lui Yahve va fi stabilit la Ierusalim şi nelegiuirea ţării lui Israel va fi fost înlăturată, pacea va fi deplin stabilită şi fiecare se va bucura de pace cu vecinul lui şi fiecare va fi cu inima aproape de toţi. Aceasta deoarece Acela care domneşte este Prinţul păcii.

Toate acestea depind de introducerea lui Hristos, Odrasla. Aici El nu este prezentat ca împărat, ci este vorba despre persoana Lui şi de efectul intervenţiei Lui.

Remarcaţi: Cuvântul nu spune că nelegiuirea va fi înlăturată înainte ca efectul lucrării lui Hristos să fie aplicat prin credinţa în El, credinţă care, pentru Israel, ţine de vedere. Inima lor va fi fost atrasă către Yahve mai înainte, după cum rămăşiţa credincioasă a fost atrasă prin lucrarea lui Ioan Botezătorul, dar pacea care decurge din înlăturarea nelegiuirii şi bucuria eliberării complete vine după aceea. Ei vor cânta “un fiu ni s-a născut” (Isaia 9:6).

Apoi, Zaharia este ca trezit de Dumnezeu ca să vadă ordinea perfectă pe care El o va stabili. Şi aici harul ne oferă ocazia unor revelaţii ale planurilor lui Dumnezeu pentru ceea ce urmează. Profetul vede sfeşnicul luminii lui Dumnezeu pe pământ, rânduit în toată perfecţiunea lui. Era un singur sfeşnic, dar el avea şapte braţe. Este unitatea în perfecţiunea coordonării spirituale, unitate perfectă şi dezvoltare perfectă a acestei unităţi. Fiecare lucru era la locul lui ca mijloc şi cele două surse ale harului spiritual care alimentează lumina erau aşezate de o parte şi de alta pentru a întreţine lumina care strălucea înaintea lui Yahve. Crec că acestea reprezintă regalitatea şi preoţia lui Hristos, care menţin, prin puterea şi harul lor, lumina perfectă a ordinii divine între evrei. Lucrarea era divină - ţevile erau de aur - le era dat harul Duhului, al cărui simbol este uleiul şi mărturia este menţinută în această ordine perfectă.

Dar, mai întâi, Duhul îl aşează pe Israel, în momentul profeţiei, într-o poziţie clară. Nu venise încă epoca în care puterea să se exercite în mod vizibil, în care Yahve să folosească forţa pentru stabilirea în mijlocul poporului a gloriei Sale şi a închinării aduse Lui. Duhul Lui lucra în mijlocul rămăşiţei credincioase a lui Israel pentru ca, daca ei ascultă, să fie puşi într-o relaţie morală cu El, să fie aduşi la El pentru ca să-l aducă închinare, închinarea lor fiind acceptată de El deşi era imperfectă (din vreme ce închinarea era restabilită prin puterea lui Dumnezeu, deşi Israel rămânea încă în robie). Era o închinare lui Dumnezeu în duh şi în adevăr, potrivit cu ceea ce El dăduse poporului. Atunci providenţa exterioară acţiona în acelaşi timp pentru a împlini tot ceea ce era necesar pentru a menţine acele relaţii cu Dumnezeu, relaţii pe care

bunătatea Lui le stabilise pentru Israel după căderea lui şi eliberarea din Babilon prin intervenţia providenţială a lui Dummnezeu. Cei şapte ochi vor străbate pământul şi vor privi cu bucurie lucrarea încheiată prin mâinile lui Zorobabel, casa în care rămăşiţa credincioasă revenită din captivitate va fi în relaţie cu Dumnezeu.

Aceasta conturează clar poziţia poporului şi cele două ordini pentru lucruri care ne sunt înfăţişate în această profeţie. Starea de atunci era cea a unor relaţii stabilite de Dumnezeu în mod suveran, prin Duhul Său, în care poporul aducea o închinare plăcută, Duhul lui Dumnezeu fiind în mijlocul celor scăpaţi şi acţionând, în acelaşi timp, prin puterea providenţială pentru a asigura binecuvântarea, dar nun era o guvernare directă din partea lui Dumnezeu, guvernarea fiind lăsată în mâinile acţiunilor.

În perspectiva profetică era avută în vedere ordinea desăvârşită care va fi stabilită la Ierusalim ca lumină divină pe pământ, menţinută prin slujirea celor doi "fii ai untdelemnului": împărăţia şi preoţia, care vor fi înaintea Domnului** întregului pământ. Dumnezeul lui Israel Îşi avusese tronul la Ierusalim, dar Dumnezeul cerurilor a încredinţat căpeteniei naţiunilor stăpânirea întregului pământ. Acum, Domnul întregului pământ urmează să restabilească ordinea pe pământ potrivit cu voia Lui, la Ierusalim, şi va menţine acolo, în prezenţa Lui, lumina divină prin împărăţia preoţească.

Capitolul 5 ne vorbeşte despre cealaltă faţă a tabloului, adică despre judecata celor răi care se găsesc în Israel în zilele din urmă. Profetul vede un sul de carte mare şi plin cu blesteme pentru cei răi, pentru cei care păcătuiesc împotriva vecinilor lor şi împotriva numele lui Yahve, pentru ca ei să fie nimiciţi împreună cu casele lor.

Apoi, poporul in corpore, este aşezat în poziţia care i se cuvine; ceea ce se numea Ierusalim, Israel şi poporul lui Dumnezeu aparţinea de fapt Babilonului. Dumnezeu, prin providenţa Lui plină de putere, îi ia şi îi aşează acolo unde le este locul de drept şi casa Lui este zidită în ţara Şinear, caracterul ei babiloneean fiind pus în evidenţă prin amplasamentul ei.

În capitolul al şaselea, cele patru monarhii ne sunt prezentate altfel decât ca expresie a guvernării directe a lui Dumnezeu, sau numai ca expresie a guvernării omului. Am văzut că puterea îi fusese încredinţată omului în persoana lui Nebucadneţar şi că omul falimentase. Dar Dumnezeu nu a dorit ia imediat frâiele guvernării pe pământ, nici nu a vrut să lase pământul sub răutatea voinţei omului, neînfrânată de providenţa Lui, fără o guvernare. El guvernează dar nu în mod direct, ci prin instrumente ale Lui, şi face aceasta astfel încât menţine mărturia despre caracterul şi căile Lui, rezultatul activităţii acelor instrumente fiind unul care corespunde voiei Sale. Numai Dumnezeu în înţelepciunea Lui poate face aceasta, pentru că El cunoaşte totul şi dirijează toate pentru împlinirea planurilor Sale. Acesta este motivul pentru care vedem tot felul de lucruri, care, sub aspect moral, sunt în dezacord cu căile Lui în guvernare, şi care totuşi reuşesc, ducând în prezent la haos, dar deznodământul ne va lămuri arătând o înţelepciune şi mai mare şi mai minunată decât aceea care s-a manifestat în guvernarea Lui în mijlocul lui Israel, aşa perfectă cum a fost ea la locul ei. Providenţa generală, prin rezultatele ei, satisface cerinţele morale ale firii lui Dumnezeu, în timp ce, pe cursul intermediar al evenimentelor, se lasă libertate energiei active a voinţei omului.

Această putere intermediară, exercitată prin intermediul instrumentelor care vin din prezenţa Dumnezeului suveran, este exercitată în raport cu drepturile Lui asupra întregului pământ. Aceasta este caracteristica lui Dumnezeu în cartea acestui profet şi acesta este şi caracterul guvernării Lui în prezent, adică în perioada celor patru împărăţii. Atunci când va domni Hristos, guvernarea va fi directă, prin persoana Lui, şi Ierusalimul va fi centrul acelei guvernări.

Cred că judecata executată asupra Babilonului corespunde la ceea ce ni se spune în versetul 8 deoarece vedem că ţinutul Caldeei este la nord faţă de Israel. Acolo, acele duhuri de cârmuire au împlinit voia lui Dumnezeu. Cred că versetul 7 indică imperiul roman, prin aceasta înţelegând tot ce intră în componenţa lui, începând de la întemeierea lui şi până în prezent, dar şi caracterul lui istoric în toate timpurile. Caii albi reprezintă ceea ce Dumnezeu a făcut prin intermediul imperiului grec. Caii bălţaţi şi vânjoşi par să indice un amestec al puterilor greceşti şi romane. Caii au cel puţin două caracteristici, acestea devenind mai apoi categorii distincte, ultima dintre aceste categorii având numai caracterul universal, acela de a cutreiera tot pământul. Nu mă-ndoiesc că toate aceste instrumente orgolioase ale guvernării lui Dumnezeu se vor regăsi în zilele din urmă ca sfere ale judecăţii lui Dumnezeu, atunci când Dumnezeu Îşi va reclama drepturile în calitate de Dumnezeu al întregului pământ. Cel puţin Babilonul geografic nu face excepţie, în virtutea a ceea ce ni se spune în versetul 8.

Rezultatul final se vede de la versetul 9 la versetul 15, unde vedem Odrasla crescând în locul gloriei sale pe pământ şi construind templul lui Yahve, purtând gloria, domnind pe tronul Său, fiind preot pe acel tron, ca adevărat Melhisedec şi menţinând pace perfectă pe pământ, potrivit consiliului lui Yahve pentru pace pe pământ. Acest consiliu este între Yahve şi Odrasla. Comparaţi cu Psalmul 85 şi 87. Şi vor veni de departe şi vor construi la templul lui Yahve şi mărturia profeţiei va fi legitimată prin împlinirea ei.

Să privim cele două elemente care leagă evenimentele şi căile lui Dumnezeu din acel timp cu faptele glorioase din zilele din urmă. Întâi, răsturnarea Babilonului este judecata deja executată asupra primilor asupritori ai Ierusalimului, care l-au dus în captivitate. De asemenea, este judecat în principiu întregul sistem. După cum ne spune Noul Testament, stăpânitorul lumii acesteia este deja judecat. Apoi, împlinirea promisiunilor ţine de ascultarea rămăşiţei (v. 15). Acesta este un aspect de continuitate pentru Israel până la sfârşit (v. Fapte. 3 şi chiar şi Evrei 3 şi 4). Numai că, până atunci, trebuie să se împlinească numărul deplin al naţiunilor, care intră în mod independent de Israel şi pe alt temei. La sfârşit, Israelul ascultător - de fapt, rămăşiţa -, neavând legătură cu Biserica, ci bazându-se pe vechile promisiuni făcute lui Israel ca popor pământesc, ajunge să se bucure de efectul împlinirii depline a acelor promisiuni.

Putem remarca faptul că, în Zaharia (Babilonul fiind deja judecat), nu vedem nici omul investit cu putere pentru a guverna, nici caracterul moral al împărăţiilor prezentat sub forma unei statui sau ca fiare, ci guvernarea providenţială a Dumnezeului ascuns, care este totuşi o guvernare reală, în raport cu aceste împărăţii. Este un aspect foarte important pentru a înţelege întregul sistem care există de la Nebucadneţar şi de la revenirea din captivitate până la sfârşit, când Hristos va domni în dreptate. Prima parte a profeţiei se încheie la sfârşitul capitolului 6.

De la capitolul 7 şi până la sfârşitul cărţii, profeţia are ca obiect special introducerea lui Mesia în mijlocul lui Israel şi consecinţele respingerii Lui. Aici regăsim aceleaşi principii ale responsabilităţii şi binecuvântării pe care le-am văzut prezentate în legătură cu rămăşiţa care s-a întors din Babilon. Profeţia începe amintind lipsa de sinceritate faţă de Yahve în plângerile şi umilinţele pe care le-au suferit pe parcursul celor 70 de ani de captivitate şi exemplul pe care împietrirea inimii poporului îl dăduse înainte de acea epocă tristă, împietrire a inimii care a făcut ca ei să fie risipiţi în toate ţările, ţara cea plăcută fiind transformată într-o pustietate. Dar acum, dragostea lui Yahve pentru Sion, cetatea Lui aleasă, face să se manifeste gelozia şi mânia Lui împotriva acelora care îi oprimau. El revenise, aşa că ea urma să fie binecuvântată în calitate

de cetate a adevărului; muntele lui Yahve va fi muntele ei sfânt. Ierusalimul va fi binecuvântat din belşug, străzile lui vor fi pline de locuitori şi bătrânii lui vor avea multe zile. Dumnezeu va aduce pe poporul său din toate ţările unde sunt risipiţi şi în captivitate. De atunci poporul Său va gândi la El punând temelia templului. Binecuvântarea va curge ca un râu, după cum mai înainte dăduse peste margini nenorocirea şi judecata. Iudeii care reveniseră din Babilon sunt aşezaţi în condiţii de adevăr şi dreptate pentru a se bucura de binecuvântări (Zaharia 8:16-17).

Apoi Yahve declară, în mod necondiţionat, că zilele de post vor fi zile de sărbătoare şi că vor veni oameni din toate naţiunile pentru a se închina lui Yahve la Ierusalim şi că îl vor apuca de poala hainei pe iudeu ştiind că Dumnezeu este cu iudeii. Avem deci consecinţele morale ale neascultării, care s-au împlinit deja, de asemenea, este semnalată lipsa de sinceritate şi împietrirea inimii, iar binecuvântarea prezentată este introdusă prin har şi acordată poporului cu condiţia de a umbla potrivit cu voia lui Dumnezeu, această binecuvântare urmând să aibă toată semnificaţia prezenţei lui Yahve, şi, în final, planurile lui Dumnezeu în har, care ţin numai de El şi nicidecum nu vor da greş. Dar acest ultim gând introduce multe consecinţe şi evenimente importante.

Primele două consecinţe sunt următoarele: Israel va fi pus în posesia întregului teritoriu care i-a fost dat de Dumnezeu. Vrăjmaşii vor veni, dar Yahve Însuşi va proteja casa lui, iar rezultatul intervenţiei Lui va fi acela că asupritorul nu va mai trece peste ei niciodată. Yahve Însuşi ia cunoştinţă de problemă.

În acea zi, întreaga omenire îşi va îndrepta privirile către Yahve, ca şi cei din seminţiile lui Israel (comparaţi această parte a cap. 9 cu Isaia 17).

Această intervenţie directă a lui Yahve, care a făcut tabără în jurul casei Sale (aceasta este apărarea cetăţii împotriva ultimului atac al asirianului, pe care l-am întâlnit în mai multe rânduri în profeţi), introduce în mod necesar prezenţa lui Mesia în vederea evenimentelor din zilele din urmă. Despre aceasta ne spune versetul 9 din capitolul 9. Acest verset ni-L prezintă pe Mesia în caracterul Lui personal de Mesia împărat, dar sub un dublu aspect. Şi acesta este motivul pentru care în Noul Testament este citat doar ceea ce se referă la prima venire a Mântuitorului. Împăratul Sionului vine la cetate; El este drept şi aduce prin El însuşi puterea şi eliberarea. Iată ideea generală, ceea ce va fi necesar pentru Sion şi se va împlini în zilele din urmă. Duhul adaugă caracterul personal al Domnului, duhul în care El S-a prezentat înaintea lui Israel, smerit şi călare pe un măgăruş. Ştim că aceste cuvinte sa-au împlinit la prima Lui venire.

După ce Mesia a fost prezentat astfel, în versetul 10 şi cele ce urmează este anunţat efectul definitiv al prezenţei Sale, în continuarea versetului 8, cu diferenţa că este avut în vedere Cel care a fost prezentat. El va pune capăt războaielor în Israel, va stabili pacea între naţiuni, va stăpâni până la marginile pământului, ţara lui Israel fiind centrul puterii Sale. După ce Yahve va fi eliberat poporul (cel puţin rămăşiţa credincioasă va deveni poporul) potrivit cu sângele legământului, le va răsplăti dublu pentru suferinţele lor şi îi va folosi pentru a-Şi exercita puterea asupra naţiunilor. Puterea lui Yahve îi va însoţi şi îi va salva, ei fiind turma poporului său. La cererea poporului său, care va fi mers ca o turmă fără păstor, căutând în zadar ajutor la idoli, Yahve va revărsa binecuvântarea asupra ţării. Yahve va cerceta din nou turma sa, casa lui Iuda, şi din ea va ieşi puterea, ea devenind asemenea calului lui Yahve în ziua judecăţii. Iuda va fi întărit şi efraim va fi salvat. Yahve îi va strânge laolaltă astfel încât nu va fi suficient loc pentru cei care vor fi strânşi. El va seca marea şi râul pentru ca ei să treacă şi mândria vrăjmaşilor lor va fi doborâtă. Ei vor fi puternici prin numele lui Yahve, Dumnezeul lor şi vor umbla în Numele Lui.

Până la sfârşitul capitolului 10 avem proclamaţia generală a binecuvântării care trebuie să-i încununeze pe Iuda şi pe Efraim şi a întoarcerii lor în ţara lor prin favoarea lui Yahve.

În capitolul 11, Duhul prezintă detalii legate de respingerea lui Mesia şi de împrejurările deosebite din zilele de la urmă, ca fiind consecinţe ale acestei respingeri, şi anume judecăţile pe care aceasta le va atrage. Este istoria lui Israel din punct de vedere al relaţiilor lui cu Hristos.

Cred că începutul capitolului 11 vorbeşte despre invadarea lui Israel de către naţiuni. Primele trei versete prezintă tabloul general al situaţiei ţării. În al patrulea verset, Yahve se ocupă de turma Lui cea devastată din cauza că stăpânii lor dintre naţiuni găsesc în ei doar un mijloc de îmbogăţire. Cei care îi păstoreau nu aveau pic de milă pentru ei, aşa că Yahve însuşi este emoţionat şi arată compasiune faţă de sărmanii turmei chiar în timp ce, ca naţiune, lor li se dă să suporte roadele propriei lor nelegiuiri. Atunci El se ocupă de cei asupriţi: acesta este duhul de viaţă al lui Hristos în Israel.

Cele două toiege reprezintă autoritatea Lui asupra tuturor popoarelor, care îi uneşte pe Iuda şi pe Israel. Acesta este dublul efect al puterii lui Hristos. Dar păstorii lui Israel sunt nimiciţi, iar Hristos, persecutat de poporul rău şi stricat, detestat şi El de popor, îi lasă să sufere consecinţele purtării lor. Ca urmare, El renunţă pentru un timp la moştenirea popoarelor, pentru că El trebuie să se bucure în Israel. Dar sărmanii turmei au recunoscut în ceea ce a făcut El împlinirea cuvântului profetic. Ei nu au aşteptat gloria publică a lui Mesia în Israel, ci s-au ataşat de El ca persoană în urma dovezilor pe care le-a dat că are o misiune din partea lui Dumnezeu. Am impresia că aceasta extinde lucrarea apostolică în mijlocul lui Israel şi pe durata vieţii lui Isus. De fapt, profeţia vorbeşte doar despre aceasta. Versetele 12 şi 13 ne spun despre preţul la care l-a evaluat poporul pe Împăratul şi Mântuitorul lor. Cunoaştem cu toţii împlinirea a ceea ce este scris. Aici profetul însuşi dă acel preţ în mod profetic, marcând că aşa trebuia să se împlinească planurile lui Dumnezeu. Vedem că aici Hristos se prezintă ca Yahve Însuşi. Relaţia dintre versetul 9 şi versetul 6 scoate în evidenţă acelaşi adevăr. Gândurile lui Yahve cu privire la ceea ce va face sunt împlinite în persoana lui Isus. Apoi, şi unirea dintre Iuda şi Israel, care va fi prin Hristos, este abandonată. Versetele 15, 16 şi 17 ni-l prezintă pe profet luând în mod simbolic trăsăturile Antihristului (după cum mai înainte reprezentase purtarea lui Iuda) pentru a anunţa venirea acelui păstor nebun ca o judecată din partea lui Dumnezeu, şi care, la rândul lui, va suferi judecata pe care o merită. Hristos a venit în numele Tatălui şi nu a fost primit; un altul va veni în numele lui însuşi, iar pe acela poporul îl va primi.

Prezentarea Antihristului păstor*** al lui Israel face loc relatării evenimentelor care se vor desfăşura în jurul Ierusalimului în zilele de la urmă. Toate naţiunile se vor strânge în jurul Ierusalimului, dar acolo vor găsi o piatră care-i va zdrobi. Dumnezeu va judeca puterea omului, dar va ridica pe poporul său prin harul Lui suveran. El va distruge naţiunile care se vor sui împotriva Ierusalimului. Întâi vine salvarea poporului prin puterea lui Yahve. Este harul suveran arătat faţă de cel dintâi dintre păcătoşi, sărmanul dar preaiubitul Iuda, care a culminat toate răzvrătirile împotriva lui Dumnezeu cu dispreţul şi respingerea Împăratului şi Mântuitorului său.

Harul preia iniţiativa asupra tuturor resurselor omului. Îndrăzneala vrăjmaşilor poporului lui Dumnezeu face să se angajeze în lucrare afecţiunea Lui, care nu scade niciodată, ci, această îndrăzneală, îi dă lui Dumnezeu ocazia de a demonstra fidelitatea Lui în dragostea faţă de Iuda. Iuda, cel vinovat dar preaiubit, este salvat. Adică este salvată rămăşiţa credincioasă, pentru care nenorocirea lui Israel este o povară.

Dar rămâne încă problema purtării lor faţă de Dumnezeu. Totuşi harul eliberării a lucrat în inima lor. Ştim că legea a fost scrisă în inima lor, dar mai era nevoie de ceva. A fi iubit de un Dumnezeu împotriva căruia te-ai revoltat înmoaie inima. Harul merge şi mai departe şi Îl înfăţişează poporului pe Mesia pe care îl străpunseseră. Cel pe care Îl respinseseră era tocmai Yahve care îi elibera. Nu mai este acel strigăt în necaz, al celor care nu au nici o resursă înafară de Yahve. Israel, sau, mai exact, Iuda, care nu mai este pradă acelei nelinişti grozave produse de necazul în care se afla, este pus în faţa propriului păcat, pe care îl simte înaintea Mântuitorului crucificat. Nu mai este durerea obişnuită a unei naţiuni zdrobite şi călcate în picioare de alţii, cu sentimentele ei cele mai alese, ci sunt inimi care se topesc simţind ceea ce au făcut pentru Acela care S-a dat pe sine însuşi pentru ele. Fiecare familie în parte recunoaşte profunzimea păcatului ei fără ca teama de judecată şi de pedeapsă să schimbe autenticitatea şi caracterul afecţiunilor lor. Inimile lor sunt restaurate potrivit cu eficacitatea lucrării lui Hristos. Aceasta este ceea ce pune poporul în mod definitiv în relaţie cu Dumnezeu. Am văzut aceeaşi ordine morală în istoria simbolică a lui David, cu chivotul pe muntele Sionului şi apoi în aria lui Aravna iebusitul.

Apoi, în capitolul 12, totul este purificat. Este deschis unizvor pentru casa lui David, al cărei păcat ruinase poporul, fără ca aceasta să abroge drepturile lui Dumnezeu sau să slăbească harul Lui. Izvorul este şi pentru cei din Ierusalim, mai mult decât complici la păcatele împăraţilor lor. Aici este o curăţire practică cu apă. Credinţa în Acela care a fost străpuns era deja prezentă. Idolii şi profeţii falşi , principalele surse ale nenorocirilor iudeilor, vor fi complet înlăturaţi. Va fi în aşa fel încât nici chiar părinţii unui vinovat nu vor putea suferi urâciunea acelor falsităţi. Hristos este regula şi mijlocul pentru a judeca tot şi caracterul moral al oricărui lucru este dat de relaţiile cu El ale celor mântuiţi. Aceasta face loc la o desfăşurare istorică a ceea ce I s-a întâmplat, cum a fost El străpuns, şi sunt detaliate consecinţele acestui fapt pentru Ierusalim, Israel şi întreaga lume.

Citiţi versetul 5: “Nu sunt profet, sunt lucrător al pământului, pentru că un om (Adam) m-a cumpărat din tinereţea mea”. Cu alte cuvinte, Hristos ia poziţia smerită a unuia care slujeşte ca rob în urma păcatului care l-a adus pe om în acea stare. Versetul 6 ne îndreaptă privirile spre ceea ce I s-a întâmplat în mijlocul iudeilor, unde a fost rănit şi tratat ca un răufăcător. Apoi ne este descoperit adevăratul caracter al suferinţelor Sale. În versetul 7 vedem sabia lui Yahve ridicându-se împotriva omului care este tovarăşul Lui şi egalul Lui. Acest verset nu cere mai multe explicaţii. Este emoţionant să vedem cum, când Hristos este privit în umilinţa Lui ca om, El este tratat de Duhul ca egal cu Yahve în drepturi; iar Psalmul 45, atunci când El este pe tronul Lui de glorie, El este numit Dumnezeu, iar ai săi sunt recunoscuţi ca tovarăşi ai Lui în glorie, având parte de poziţia Lui (Psalmul 45:7).

Rezultatul acestei respingeri a lui Hristos, centrul istoriei eternităţii şi al relaţiilor omului cu Dumnezeu şi revelaţie a acestor două (pentru că faptul este privit în raport cu istoria lui Israel), adică risipirea oilor strânse în jurul adevăratului Păstor. Totuşi Dumnezeu întinde mâna Sa către cei mici. Apoi vedem consecinţele pentru Iuda, la reînnodarea firului istoriei lor în zilele din urmă, când două treimi din ţară vor fi nimicite (comparaţi, pt Israel, cu Ezechiel 20:34-38), iar a treia parte, care va rămâne, va trece prin foc, va chema numele lui Yahve şi va primi răspuns.

Yahve va desfiinţa numele de “Lo-Ami” - “nu-i poporul meu” -, spunând: “acesta este poporul Meu”, iar ei vor zice: “Yahve este Dumnezeul meu”. Acesta este rezultatul definitiv al căilor Lui pentru poporul său, în special faţă de Iuda, despre care spusese “Lo-Ami”, şi a cărui rămăşiţă o recunoaşte ca fiind poporul său.

Capitolul 14 anunţă ultimele evenimente care vor duce la acest rezultat, după cum capitolul 13 dat detalii în mod special cu privire la Hristos. Astfel, sunt reluate în detaliu cele două subiecte ale capitolului 12.

Putem remarca faptul că aici este realizat efectul ruperii toiagului care unea pe Iuda cu Israel. Profetul se ocupă aici doar de Iuda, de poporul care a fost în ţară şi s-a făcut vinovat de respingerea lui Mesia, care, în zilele din urmă, va avea de suferit consecinţele, ei fiind, în marea lor masă, asociaţi cu Antihristul. După cum am mai spus, Ierusalimul este centrul profeţiei. Nici un profet nu putea muri altundeva decât în perimetrul Ierusalimului. Ce lucru groaznic să fii aparent aproape de Dumnezeu, dar în lăuntru să fii departe de El şi inima să se îmbrace cu numele lui Dumnezeu ca şi cu o haină cu care să se mândrească, ca şi cu un scut, ca nu cumva să fie atinsă de săgeţile conştiinţei.

În pofida orgoliului lui şi al alianţei cu răul, Ierusalimul va cădea în zilele din urmă. Studiind profeţii am văzut că cetatea va cădea, apoi va fi din nou asediată şi Yahve va interveni pentru a-i distruge pe cei care o vor asedia. Ceea ce este anunţat aici în mod clar este faptul că naţiunile sunt strânse de Yahve, că cetatea va fi jefuită şi jumătate din popor va fi dus în captivitate. Apoi, Yahve, după cum s-a spus în capitolul 12, va ieşi împotriva acestor naţiuni (comparaţi cu Isaia 66 şi Mica 4). El va veni în persoana lui Hristos pe Muntele Măslinilor, de unde S-a înălţat la cer. Muntele se va despica şi se va forma o vale mare, înspăimântând pe cei care vor fi acolo. Yahve se identifica, dacă putem spune aşa, cu Isus cel smerit şi blând odinioară, când era pe pământ, astfel încât să fie clar recunoscută identitatea Mântuitorului şi a lui Yahve. Nu este mai puţin adevărat că El vine în toată gloria Lui, din cer, aşa cum au vestit profeţii începând cu Enoh. Sfinţii cereşti Îl vor însoţi în manifestarea Lui publică înaintea ochilor uimiţi ai întregii lumi. Ce glorie minunată vor avea ai săi, împreună cu care El se va arăta înaintea tuturor celor răi! Aici este vorba despre venirea publică a lui Yahve pe pământ, judecător drept care luptă împotriva a tot ce este răzvrătit contra Lui.

Nu văd că acest fapt ar urma cronologic după lucrurile prezentate înainte. Cuprinsul capitolului se împarte în mijlocul versetului 5: “şi Yahve, Dumnezeul meu, va veni”****, ceea ce constituie începutul unui nou subiect, introducând un fapt deosebit, cu consecinţe asupra întregului pământ, care caracterizează existenţa lui viitoare. Prezenţa lui Yahve pe Muntele Măslinilor reînnoieşte, ca să spunem aşa, relaţiile Lui vizibile cu Iuda. Această parte se încheie cu cuvintele “Ozia, împăratul lui Iuda”. Ceea ce urmează este strâns legat de întoarcerea lui Hristos în mijlocul iudeilor, chiar în locul de unde a părăsit acest pământ, dar priveşte aspectele mai înalte şi tratează subiectul relaţiilor lui Yahve cu întregul pământ, el venind din cer împreună cu sfinţii. Aceasta este altă parte importantă a acestui subiect.

Cred că sensul general al pasajului destul de dificil care urmează a fost destul de bine prezentat de traducerea lui Martin*, fiind remarcat că textul ebraic este obscur. Nu va fi o zi în care lumina să fie amestecată cu întunericul, ci o zi care este rânduită de Yahve, al cărei caracter este dat de intervenţia puterii prezentate şi care nu va fi caracterizată de succesiunea obişnuită de zi şi noapte. În momentul în care s-ar aştepta o noapte completă, va fi lumină; ape vii vor izvorâ de la Ierusalim spre răsărit şi spre apus, în Marea Moartă şi în Marea cea Mare. Căldura verii nu va seca acel izvor.

Yahve va fi Dumnezeu pe tot pământul, va fi un singur Yahve şi numele Lui va fi unul. Va fi o religie unică şi universală, dominaţia lui Yahve cel unic, Dumnezeul evreilor, pe tot pământul. Ţara va fi populată peste tot împrejurul Ierusalimului şi Ierusalimul va fi înălţat şi vor locui în el în siguranţă. Cetatea aleasă de Yahve nu va mai fi distrusă. O plagă nimicitoare va veni peste toţi cei care au atacat Ierusalimul. Ei se vor

distruge între ei, dar şi Iuda va lupta împotriva lor şi va lua bogăţiile naţiunilor care s-au suit împotriva lui. Rămăşiţa cruţată dintre naţiuni se va sui la Ierusalim la sărbătoarea intrării în odihnă a poporului lui Dumnezeu şi tot Ierusalimul va fi sfânt, în întregime consacrat pentru Yahve.

clickbible.org